Estimat avi,

Ahir, quan faltaven unes dues hores per entrar a la vida eterna, et vaig llegir l'escrit que aquell mateix dia havia preparat pensant en totes les coses que m'has donat, m'has ensenyat… juntament amb l'Àvia. Sé que vas marxar escoltant-les perquè així m'ho vas fer saber.

Sempre m'ha agradat escriure, expressar-me a través de la música i les paraules. A tu també t'agradava. M'ho vas ensenyar molt bé.

Al llarg de tota la vida i, especialment, en aquests darrers 7 mesos, hem parlat i parlat molt. Ens ho hem dit tot. Entre tu i jo no hi havia secrets.

Aixeco els ulls i sento un enorme orgull de tu, de la teva persona, del teu testimoni d' amor, de lluita i de compromís. Ens has deixat una empremta a cadascú de nosaltres.

El diumenge passat, abans d'entrar en un somni molt profund per sempre més, vam compartir les teves últimes voluntats abraçats al llit. Jo et preguntava: avi, però com podré viure sense tu? I tu em vas respondre: hi viuré, estaré present en tu i en totes les persones. T'observaré i et donaré força.

M'has ensenyat tot fins l'últim alè de vida. L'angoixa i patiment agònic que vaig sentir en les teves darreres hores, acompanyant-te en el dolor i buscant el repòs etern, les has convertit en un bri de pau interior com si el teu últim alè hagués impregnat per dins cada buit del meu cos. Em sento plena de tu. Tu em vas dir que no tenies por…i jo no en puc tenir. Aquesta por al buit que tenia, me l'has omplert d'amor per a la resta dels meus dies. Avi no tinc por a viure sense tu, perquè Tu vius en mi.

M'has ensenyat tot i també el vertader sentit de la paraula més bonica, però també la més dolorosa, estimar. Has estimat per sobre de tot. Sempre ens has dit que Estimar és un sí inacabable. I sé que aquest amor que sento per tu no morirà mai, perquè el transmetré en el meu dia a dia, a la meva família, amb els meus amics, a la feina, a l'Àvia i sobretot als meus fills, en Martí i l'Aina. Sabem que els tres besnéts t'han omplert de joia i vida aquests darrers anys de vida. Si us

plau, de tant en tant, visita‘ls en somnis. Fes-te present en les seves vides. Jo ho faré recordant tots els moments compartits amb tu i l’àvia. Escapa’t del cel i envia’ns una senyal d’amor. Viuré amb l’esperança de reunir-me de nou amb tu. Estira el fil invisible que ens uneix de tant en tant i sabré que estàs al meu costat.

Estimar és deixar marxar em vas dir. I de totes les coses que m’ensenyaves com el millor dels mestres, aquesta no l’entenia. Mai podia arribar imaginar o no volia ni imaginar-m’ho que arribés el moment de dir-te adéu.

Aquesta darrera setmana ha estat la més dolorosa de la meva vida. Divendres, sé que m’esperaves com cada divendres a que baixés des de Palafrugell per passar el cap de setmana al vostre costat. Em vas esperar per ensenyar-me l’última lliçó… si m’estimes, dóna’m permís per marxar, deixa’m marxar. Quan vaig veure el patiment, la teva lluita per aferrar-te a la vida… vaig entendre el que em deies. Seria molt egoista per la meva part demanar que et quedessis en qualsevol circumstància, i així em va sortir del cor: marxa avi, busca la llum eterna, que tinguis un bon viatge i descansa. I va ser quan vaig entendre: **estimar és deixar marxar.**

Àvia, escolta’m. Ha de ser molt dur perdre el company, el pare, l’amic, el confident, el marit. El dolor i el buit és immens. Però, en moments de desesperació recorda el que li vam dir: et donem permís per marxar. Ell estarà sempre en tu. Et donarà la força per viure el temps que et queda envoltada de tots els que avui t’abracem en la teva tristesa. Això voldria l’avi i això volem tots. T’estimo.

Bueno, bueno, bueno… i tres cops a la taula. Això era el que deies quan volies marxar cap a casa després de compartir un dinar i una sobretaula tots junts. Avui ho faig jo per tu… bueno, bueno, bueno… ves cap a casa, que t’esperen amb els braços oberts.

Bon viatge estimat avi! Ara et toca acompanyar i il.luminar la nostra vida des de les millors de les vistes. Gràcies per tot pajarito. T’estimo fins al cel, anar i tornar!